

Petek, 15. april 2016

Zjutraj sem se kot vsako jutro zbudila ob zvoku Bandiere rosse. Med zajtrkom, jedla sem burek in kavo, sem seveda pošljala mail prof. Podlipnikovi, ki mi je zaupala nalogo, da vsak dan zberem prispevke za naš potovalni dnevnik. Nato smo se z mojo gostiteljico in mojo sopartnerko na izmenjavi Emo odpravili do šole, na srečo le 5 minut stran. Dopoldne smo imeli delavnico, kjer sem skupaj s Špelo in Emo izdelala plakat Bulgaria trough my eyes.

Po delavnici smo imeli kar 4 ure prostega časa, zato smo šli najprej na kosilo v neko fino restavracijo (v takšne običajno ne zahajam), nato smo šli še v dve trgovini, kjer so naše ženske gledale in kupovale ličila. Seveda sem trpela kot v Tartaru. V povračilo sem dobila sladoled (in to s karamelnim oblivom!!). Ker se je že mudilo, smo se do šole odpravile z avtobusom (le-ta je stal smešnih 0,35 eur). Avtobus je bil nabito poln, in to ne z nekimi babicami, ki s tržnice nesejo domov svežo solato in se drenjajo na troli s svojimi vrečkami, temveč so bili to sovrstniki z izmenjave. Ko smo na postaji blizu šole izstopili iz avtobusa, sta na le-tem ostala le dva človeka (sem preverila).

Nato smo v šoli imeli odprtje razstave vseh izdelkov, ki smo jih naredili na delavnicah tekom tega tedna. Podelili so nam diplome, moram pa reči, da smo bili Slovenci poleg Francozov deležni največjega aplavza. Naredili smo še skupinsko fotografijo, nato pa se je začelo neskončno poslavljanje, stresanje rok, objemanje, dodajanje ljudi na fb in delanje selfijev. Vrnili smo se v stanovanje, kjer sva z Emo odložili najine izdelke, potem pa smo šli na pico.

Nika Podakar, 2. c

